

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11
(พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม

LEGAL PROBLEMS OF COMPOUNDABLE OFFENSE RELATING TO
SEXUALITY OFFENSE ACCORDING TO THE CRIMINAL CODE
SECTION 281 (2) AND THE MAHATHIR SUPREME COUNCIL
RULES NO. 11 (B.E. 2521) IN THE CASE
OF NIGGAHAKAMMA SUPPRESSION



¹ภาณุรุจ สันตานนท์, ²พระสิทธินิติธาดา และ ³ประมาณเลิศ อัจฉริยปัญญากุล
¹Panurud Santanon, ²Phra Sitthinitithada and ³Pramarnlert Atchariyapanyakul

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

¹watchrin.uang@gmail.com

Received: September 15, 2023; **Revised:** November 20, 2023; **Accepted:** December 1, 2023

บทคัดย่อ

การศึกษาวិจัยเรื่อง “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม” โดยมีวัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษา ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2521) กรณีการลงนิคหกรรม 2) เพื่อศึกษา วิเคราะห์และเปรียบเทียบ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม 3) เพื่อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2)

¹ นิสิต, หลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

² รองศาสตราจารย์ ดร., หลักสูตรบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., หลักสูตรบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

กับกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กรณีการลงนิคหกรรม จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง คุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครอง พบว่า ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) โดยสร้างหลักเกณฑ์เรื่องความสามารถของผู้ให้ความยินยอม เพื่อคุ้มครองบุคคลบางประเภทที่อาจมีความบกพร่อง เช่น ผู้ไม่สามารถรู้ผิดชอบเพราะจิตบกพร่อง โรคจิต จิตฟั่นเฟือน มีร่างกายพิการ เป็นต้น และเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายหรือโทษ กรณีผู้กระทำความผิดขณะครองสมณเพศ เห็นควรบัญญัติมาตรการความรับผิดชอบที่เหมาะสมกับการกระทำความผิดภายหลังความยินยอมด้วย นั่นคือ เพิ่มเติมบทลงโทษความผิด ตามมาตรา 281 (2) วรคสอง “กรณีผู้กระทำความผิด ตาม (2) หากเป็นสมณเพศ มิให้เป็นความผิดอันยอมความได้” จะเห็นได้ว่า คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพของบุคคล แม้มิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัลก็ตาม ซึ่งต้องมีการบังคับกระทำของเราโดยปราศจากความยินยอม หากผู้ถูกกระทำยินยอมเท่ากับว่า เป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมาย ซึ่งตามมาตราดังกล่าวผู้ถูกกระทำสามารถสละคุณธรรมทางกฎหมายได้ เมื่อสละคุณธรรมทางกฎหมายแล้วผู้กระทำก็ไม่มีผิดฐานกระทำความผิด ตามมาตรา 281 (2) (ความยินยอมของผู้เสียหาย) ซึ่งส่งผลให้ความเสื่อมเสียศรัทธาของพุทธศาสนิกชนต่อพระพุทธศาสนาเสื่อมลง ดุจเดียวกับความล่าช้าในกระบวนการยุติธรรมของฝ่ายราชอาณาจักรไทย ไม่ทันต่อยุคสังคมโลกและเทคโนโลยีในปัจจุบันเช่นกัน”

คำสำคัญ : ความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้., ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กรณีการลงนิคหกรรม.

Abstract

The research study on "Legal Problems of Compoundable Offense Relating to sexuality Offenses under Section 281 (2) of the Criminal Code and the Mahathera Supreme Council Rules No. 11 (B.E. 2521) in the case of Niggahakamma. suppression of the perverse monk was conducted with the objectives of 1. To study the legal problems of compoundable offense relating to the sexuality offenses under Section 281 (2) of the Criminal Code and the Mahathera Supreme Council rule. No. 11 (B.E. 2521) in the case of Niggahakamma. suppression of a perverse monk. 2. To study. analyze and compare legal problems relating to compoundable offense relating to sex offenses under Section 281 (2) of the Criminal Code and the Mahathera Supreme Council Rules. No. 11 (B.E. 2521) in the case of Niggahakamma. and 3. To recommend solutions to legal problems regarding to compoundable offense relating to sexuality offenses under Section 281 (2) of the Criminal Code and the Mahathera Supreme Council Rules. No. 11 (B.E. 2521) in the case of Niggahakamma. From the study of relevant laws. Legal

virtues aimed at protecting. The researcher found that : The legal issue regarding committing sexual offenses which is compoundable offense under Section 281 (2) of the Criminal Code by creating criteria on the ability of consenters to protect certain categories of persons who may have impairments. such as those who are unable to know their conscience due to mental impairment. psychosis. mental disorder. physical disability. etc.. and add legal measures or penalties. In the case of an offender who is in the monkhood it is appropriate to establish appropriate liability measures for the offense after consent. That is to add to the penalty for the offence under Section 281 (2). paragraph two. "In the case of an offender under (2). if the offender is in the monkhood. it shall not be an compoundable offense". Legal morality is aimed at protecting the liberty of the individual. Even if it is not committed in front of the public. which requires force action to rape without consent. If the victim consents. it is a waiver of legal virtue. which according to the said section the victim can renounce legal virtue. When renounce legal virtue. The perpetrator is not guilty of indecent acts. According to Section 281 (2) (consent of the victim). which resulted in the deterioration of Buddhists' faith in Buddhism. It is the same as the backwardness in the judicial system of the Kingdom of Thailand. It does not keep up with the current global society and technology era as well.

Keywords : Compoundable Offense Relating to Sexuality., Offense According to the Criminal Code Section 281 (2) the Mahathir Supreme Council Rules No. 11., Niggahakamma Suppression.

บทนำ

ในปี พ.ศ.2550 ได้มีการแก้ไของค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยได้บัญญัติคำนิยามคำว่า “การกระทำชำเรา” ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง และมาตรา 277 วรรคสอง ไว้ว่า “การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น” จะเห็นได้ว่า โดยลักษณะการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามบทนิยามที่กล่าวมีความหมายกว้างขวางมาก ตั้งแต่ผู้กระทำใช้อวัยวะเพศสอดใส่ไปจนถึงผู้กระทำใช้วัตถุอื่นใดสอดใส่ เป็นต้น ศาลฎีกาเคยตีความคำว่า “กระทำกับ” ที่ถือว่าเป็นการกระทำชำเราสำเร็จ หมายถึง “การล่วงล้ำ” หรือ “การสอดใส่” ดังนั้น การที่ผู้กระทำความผิดใช้อวัยวะเพศสัมผัสกับอวัยวะเพศของผู้เสียหาย โดยยังไม่มี การล่วงล้ำหรือสอดใส่เข้าไป จึงยังไม่ถือว่าเป็นการกระทำชำเราสำเร็จ อาจเป็นเพียงการพยายามข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจาร ซึ่งโทษนั้นเบากว่าความหมายของการกระทำชำเราตาม

กฎหมายเดิม คล้ายกับที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา 222-23 รวมทั้งสอดคล้องความหมายการกระทำชำเราตามบริบทของกฎหมายอาญาระหว่างประเทศ (Furundzija ICTY Trial Chamber II. p.185. อ้างใน ปกป้อง ศรีสนิท. 2563. หน้า 123.) และในหลักศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (ปกป้อง ศรีสนิท. [ออนไลน์] : 2 กุมภาพันธ์ 2564) ในสภาพการณ์สังคมโลกปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพการณ์ในอดีตมาก เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ทักษะของคนยุคปัจจุบันดูเดียวกัน จึงทำให้การกระทำชำเราไม่ได้จำกัดเฉพาะตามความเข้าใจในอดีตแบบธรรมชาติปึกติเท่านั้น ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากความเสียหายของการกระทำนั้น ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหายบอบช้ำทั้งทางร่างกายและจิตใจไม่แตกต่างกันเลย กฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศ จึงควรมีความสอดคล้องกับสภาพการณ์สังคมโลกปัจจุบัน ไม่ใช่เพียงแค่การร่วมประเวณีตามแบบพื้นฐานปกติ เพื่อให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานกระทำความอนาจาร เกิดความชัดเจนแน่นอน สอดคล้องกับหลักประกันในกฎหมายอาญา เคารพต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสอดคล้องกับสภาพการณ์ตามที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2521) กรณีการลงนิคหกรรม
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบด้านเอกสาร (Documentary Research) เป็นแบบเขียนพรรณนา ผู้วิจัยได้ประมวลด้านเอกสารทางหนังสือ บทความและเอกสารอื่นๆ รวมถึงแนวคิดทฤษฎีจากตำราของนักวิชาการ ผู้วิจัยประมวลไปตามลำดับความสำคัญ

ผลการวิจัย

1. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรมพบว่า พระภิกษุที่ต้องความผิดพระธรรมวินัยและบทลงโทษทางอาญาด้วย พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 กรณีพระภิกษุต้องโทษชั้นอาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) ยังไม่มีบัญญัติบทลงโทษทางอาญาที่วางหลักสำหรับใช้เพื่อป้องกันการละเมิดพระธรรมวินัย จึงกลายเป็นช่องว่างของกฎหมายให้ผู้ฉวยโอกาสถือวาทหรือภิกษุทุศีล กระทำการละเมิดพระธรรมวินัย และไม่มีการรับโทษทางอาญาต่อพฤติกรรมอันเจตนาเป็นบ่อนทำลายศรัทธาของพุทธศาสนิกชน ชื่อเสียงคณะสงฆ์หรือพระพุทธศาสนาแต่ประการใด นอกจากนี้ การกระทำผิดพระธรรมวินัยของพระภิกษุในปัจจุบัน ยังสร้างปัญหาในสังคมไทยซึ่งมีปรากฏตามกระแสโซเชียลต่างๆ อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการกระทำผิดฐานอนาจารของพระภิกษุต่อพระภิกษุด้วยกัน หรือกับศิษย์ในปกครอง จนมีคำนิยมใช้กันว่า “กินบวบ” เป็นต้น แต่ในส่วนของการกระทำผิดทางเพศโดยความยินยอมของหญิง ซึ่งไม่ครบองค์ประกอบเป็นความผิดทางอาญา ก็ไม่มีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ ทำให้บุคคลซึ่งบวชเข้ามาในพุทธศาสนากระทำความผิดโดยไม่เกรงกลัวต่อบาปส่งผลให้เกิดเสียหายต่อสถาบันคณะสงฆ์ และเป็นการทำลายพุทธศาสนาโดยตรง เท่ากับพระภิกษุซึ่งดูแลพระพุทธศาสนากระทำผิดพระธรรมวินัยเสียเอง

ผู้วิจัยเห็นว่า อีกประการหนึ่ง พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 มีกำหนดไว้ในกฎหมายมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 17 อาศัยบทบัญญัติมาตรา 15 จัดวางก็กำหนดไว้เพียงว่า ในกรณี “พระอุปัชฌาย์” กระทำผิดพลาดด้วยการจงใจอุปสมบทให้กับบุคคลที่เคยถูกลงโทษสละสมณะเพศเพราะเหตุที่ต้องปาราชิก (สิกขาบท 1) มาแล้ว กำหนดโทษเพียงให้ถูกถอดถอนต่อการเป็น “พระอุปัชฌาย์” เท่านั้น ไม่มีโทษทางอาญา (มาตรา 157) หรือให้ลาสิกขาแต่อย่างใด

2. วิเคราะห์และเปรียบเทียบ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม พบว่า ปัญหาสภาพบังคับทางกฎหมายในกระบวนการพิจารณาไต่สวนความผิด เนื่องด้วย พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 กรณีพระภิกษุกระทำผิดพระธรรมวินัย ขึ้นอาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) ความผิดทางเพศโดยวางหลักไว้ตามกฎหมายนิคหกรรม ในหมวด 4 มาตรา 24 ถึงมาตรา 30 โดยสาระสำคัญส่วนใหญ่แล้ว ให้พระภิกษุผู้กระทำละเมิดให้สละสมณะเพศเท่านั้น ซึ่งหลักดังกล่าว ไม่ใช่วิธีพิจารณาความที่เป็นกฎหมายเป็นเพียงกฎหมายในส่วนสาระบัญญัติ มิได้มีบทบัญญัติขั้นตอน วิธีดำเนินการ เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายของการลงนิคหกรรมอันเป็นส่วนหนึ่งของวิธีบัญญัติ ซึ่งอาจเปรียบได้ว่าเป็นการลงโทษทางปกครอง เท่านั้น

ผู้วิจัยเห็นว่า รัฐควรเข้ามามีบทบาทในการลงโทษพระภิกษุที่ล่วงละเมิดพระธรรมวินัย ขึ้นอาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) ในฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ เพิ่มเติมพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ฯ ในส่วนโทษที่จะลงแก่พระภิกษุทุศีลดังกล่าว โดยให้บัญญัติโทษทางอาญาแยกไว้ต่างหากจากกฎหมาย

เถรสมาคม ว่าด้วยการลงนิคหกรรม ให้มีสภาพบังคับเช่นเดียวกับกฎหมายฝ่ายราชอาณาจักร สอดคล้องอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เพื่อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความ ได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับ กฎมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม พบว่า การบังคับบัญชาคณะสงฆ์ และของฝ่ายราชอาณาจักร บทบัญญัติว่า ด้วยการบริหารและกระบวนการยุติธรรมขององค์กรคณะสงฆ์ ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 โดยมี มหาเถรสมาคม และ หรือพระภิกษุผู้ปกครอง ได้บังคับใช้เกี่ยวกับการจัดระบบองค์กรคณะสงฆ์ที่รับผิดชอบภารกิจ พระพุทธศาสนาที่มีความล้าสมัย ไม่เกื้อหนุน และเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมสนับสนุนและรักษา ไว้ซึ่ง พระธรรมวินัยของพระพุทธศาสนา อีกทั้งยังไม่สามารถกำหนดหลักการพิจารณาให้มีสภาพ บังคับดังเช่นกฎหมายฝ่ายบ้านเมือง ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ทราบถึงปัญหาที่แท้จริงและทางเลือกที่ เหมาะสมสำหรับการเสนอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่า

ผู้วิจัยเห็นว่า ผลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าในวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งใน แงวิชาการด้านกฎหมายและกระบวนการทางพระธรรมวินัยอย่างเป็นรูปธรรมเหมาะสมและถูกต้อง ยิ่งขึ้นต่อไป

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าตามหลักพระธรรมวินัย และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเปรียบเทียบ กับกฎหมายทั้งของต่างประเทศและของประเทศไทย กรณีการกระทำผิดเกี่ยวกับความผิดทางเพศ แล้ว พบว่า เมื่อพิจารณาบริบทแวดล้อมโดยรวมของเจตนาเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ต่างๆ นั้นโดยเฉพาะบทนิยามของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) บัญญัติว่า “กระทำความผิด ความว่ากระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำ อวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น” ดังนั้น การนำกฎหมายฉบับแก้ไขใหม่ไปใช้ ต้อง วินิจฉัยพฤติกรรมและการกระทำ “ล่วงล้ำ สอดใส่” ของอวัยวะเพศผู้กระทำ หากไม่มีการกระทำ ดังกล่าวถือว่าเป็น “การอนาจาร” ทั้งสิ้น

1. อภิปรายความร้ายแรงของอาชญากรรมและบทกำหนดโทษ ประมวลกฎหมายอาญา ของไทย ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานกระทำอนาจาร ซึ่งมาตรา 281 บัญญัติว่า “ความผิด ตามมาตราดังต่อไปนี้มีความผิดอันยอมความได้ (2) มาตรา 278 วรรคหนึ่ง ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือมิได้เป็นการกระทำ แก่บุคคลดังระบุไว้ในมาตรา 285 และมาตรา 285/2” จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและมาตรการ คัมครองต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเพศ กอปรกับแนวคิด ทฤษฎีเรื่องโทษ พบว่า การ กระทำผิดกับเด็กเป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรงมากกว่าผู้ใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเด็กยังมีความ เจริญเติบโต และพัฒนาการด้านต่างๆ เช่น ร่างกาย จิตใจ การศึกษาอบรม ประสบการณ์ สติปัญญายังไม่เพียงพอที่จะป้องกันตนเองได้ อาจถูกล่อลวงให้หลงเชื่อ แล้วตกเป็นเหยื่อ

อาชญากรรมได้ง่ายกว่า อีกทั้ง ผลที่เกิดจากการกระทำย่อมกระทบต่อสภาพจิตใจร่างกายของเด็ก เกิดความเสียหายที่รุนแรงยิ่งกว่า

เมื่อพิจารณาผลการศึกษากฎหมายอาญาต่างประเทศ ทั้งที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรและระบบกฎหมายจารีตประเพณี พบว่า ได้ให้การกระทำความผิดทางเพศกับเด็กเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรงและกำหนดโทษไว้สูงกว่าผู้ถูกระทำที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับกฎหมายอาญาของไทย

ดังนั้น เมื่อพิจารณากฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้พิจารณาคุณธรรมทางกฎหมายว่า มุ่งคุ้มครองสังคมซึ่งเป็นมหาชนหรือคุ้มครองเอกชน สิ่งใดมีความสำคัญมากกว่าและกำหนดมาตรการการลงโทษให้ได้สัดส่วนเหมาะสมกับความผิดที่บัญญัติไว้ ตามมาตรา 279 วรรคสี่ (อายุยังไม่เกินสิบห้าปี) กับความผิดตามมาตรา 278 วรรคสอง (อายุกว่าสิบห้าปี) โดยแก้ไขเพิ่มเติมโทษการกระทำอนาจารต่ออายุของเด็กกับพฤติการณ์ความร้ายแรงของอาชญากรรม ถึงแม้ก่อนหน้าถูกข่มขู่ แล้วภายหลังเด็กนั้นจะยินยอมก็ตาม จะส่งผลให้กฎหมายอาญามีประสิทธิภาพในการคุ้มครองป้องกัน และยับยั้งการกระทำผิด ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กได้ดียิ่งขึ้น

2. อภิปรายผลการตีความกฎหมายอาญาและคุณธรรมทางกฎหมาย การตีความตามตัวบทกฎหมายที่บัญญัติไว้ จำต้องบัญญัติให้ชัดเจน ไม่เกิดข้อสงสัยใดๆ แก่การตีความ โดยเริ่มตั้งแต่การยกร่างและการบัญญัติถ้อยคำ ควรปรับใช้มิให้เกิดปัญหาซึ่งผลที่ตามมา ดังเช่น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 บัญญัติว่า “ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย” จากบริบทดังกล่าวนี้ จากกฎหมายที่ร่างไม่รัดกุม ผู้ตีความก็วกกันไปตามตัวหนังสือ จนไม่รู้ได้ว่าจะหาที่ลงตรงจุดใดได้ถูกต้องชัดเจน

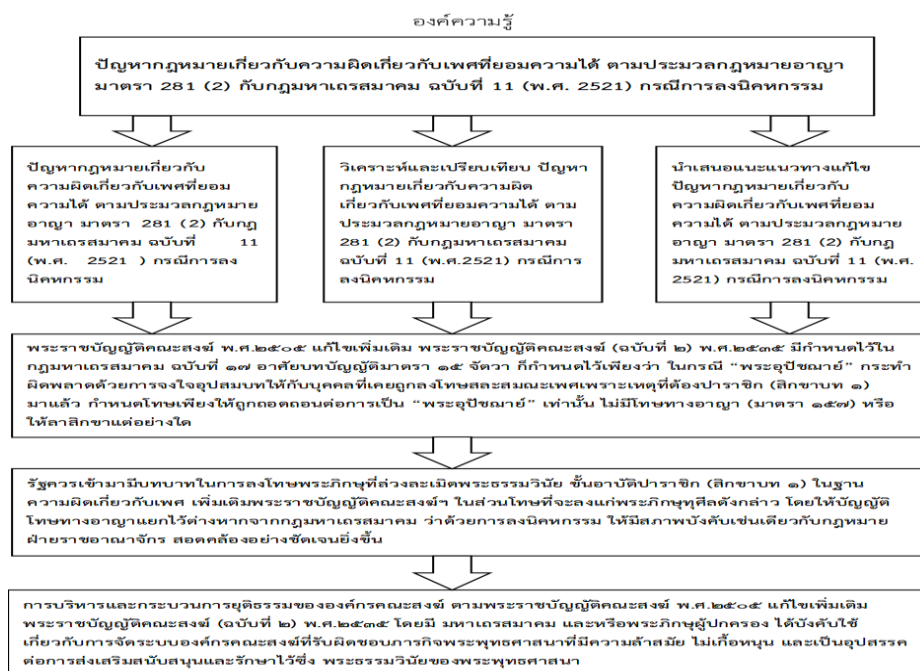
ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า คุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครอง การกระทำความผิดทางเพศที่กระทำตามมาตรา 279 วรรคสี่ มีความร้ายแรงของอาชญากรรมมากกว่าการกระทำตามมาตรา 278 วรรคสองตามที่กล่าวไว้แล้วตามข้อ 5.2.1 คุณธรรมทางกฎหมายมุ่งคุ้มครองเสรีภาพของบุคคล ดังเห็นได้จากมาตรา 278 วรรคหนึ่ง กระทำอนาจารโดยการขู่เข็ญใช้กำลังประทุษร้ายฯ ซึ่งปราศจากความยินยอมใดๆ หากผู้ถูกระทำยินยอมเท่ากับว่าเป็นการละคุณธรรมทางกฎหมาย แต่กฎหมายบัญญัติไว้ว่า การกระทำความผิดดังกล่าว ถ้ามิได้เกิดต่อหน้าธารกำนัล ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือมิได้เป็นการกระทำแก่บุคคลดังระบุไว้ในมาตรา 285 และมาตรา 285/2 เป็นความผิดอันยอมความได้ตามมาตรา 281 (2)

3. อภิปรายผลการแก้ไขกฎหมายเพื่อใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายให้คุ้มครองพระพุทธศาสนา เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างยั่งยืน จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 มาตรา 29 ว่าด้วย อำนาจและหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ในการใช้ดุลยพินิจกรณีพระภิกษุกระทำความผิดพระธรรมวินัย ขึ้นอาบัติปาราชิก (สิกขาบท 1) ถูกจับและต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา โดยให้ขาดจากความเป็นพระภิกษุ

ดังนั้น ควรวางหลักการตัดสินใจอย่างยุติธรรมระหว่างฝ่ายพุทธจักรกับฝ่ายราชอาณาจักรให้มีความสอดคล้องต้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามมาตรา 30 บัญญัติว่า “เมื่อจะต้องจำคุก กักขัง หรือขัง พระภิกษุรูปใดตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล มีอำนาจดำเนินการให้พระภิกษุนั้นสละสมณเพศเสียได้และให้รายงานให้ศาลทราบถึงการสละสมณเพศนั้น” เป็นการบั่นทอนการสืบทอดพระพุทธศาสนาและความศรัทธาเลื่อมใสของพุทธศาสนิกชนอย่างยิ่ง เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม ความในมาตรา 29 และมาตรา 30 ดังกล่าว

องค์ความรู้ที่ได้รับจากการวิจัย

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2521) กรณีการลงนิคหกรรม ตาม วัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้ 1) เพื่อศึกษา ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความ ได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม 2) เพื่อศึกษา วิเคราะห์และเปรียบเทียบ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิด เกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฎหมายเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม 3) เพื่อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข ปัญหากฎหมาย เกี่ยวกับความผิดเกี่ยวกับเพศที่ยอมความได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 281 (2) กับกฏ มหาเถรสมาคม ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2521) กรณีการลงนิคหกรรม การวิจัยได้องค์ความรู้ดังอธิบายเป็น แผนภาพ ดังนี้



แผนภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย ที่มา : พันตำรวจตรีภานุรุจ สันตานนท์

เอกสารอ้างอิง

- ปกป้อง ศรีสนิท. การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาเรื่องเพศ : ความหมายใหม่และโทษใหม่ของการข่มขืนกระทำชำเรา. available URL: <https://www.the101.world/rape-in-thai-law/>. [ออนไลน์] : เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2564
- ปกป้อง ศรีสนิท. (2563). กฎหมายอาญาชั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,
- พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 แก้ไขเพิ่มเติม. พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2535 มาตรา 29.

